

Casa fără trepte

Teodor Dume

sunt mai bătrân cu câteva anotimpuri
nu știu precis câte au mai trecut
sau câte mai sunt
am părul albit
și
ochii sticlați
îmi place așa cum sunt cu
umerii apropiați și
gâtul reazăm
sub cer
doar pantalonii mi-au rămas mici
și
privirea cât o rază

nu-i bai

privesc în urma anotimpurilor ce
au trăit în carnea mea și
acum se duc...
nu pot să le mai țin în mine
chiar dacă unul l-am pus de-o parte
pentru atunci când nimeni nu va înțelege nimic
dar cine știe...

azi am învățat să-mi fac o cafea
și să îmi strig nepotul
mai am și câteva amintiri
poate într-o altă zi îmi a fi
cu mult mai bine
rănile îmi vor curge precum sângele absent
în târziul din noapte o
să mă ghemuiesc până adorm
și-n tot timpul acesta cineva
îmi va construi o casă fără trepte
cu o singură fereastră care
va da
înspre apus...

despre toate aceste lucruri
am vorbit cu Dumnezeu
și totuși
nu mă pot desprinde de voi